

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Epilogus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

unde præcipitatus est Angelus. Attendite mortales; hostis offert pœnitem, ut rapiat paradysum; terram cum auro suo ingerit, ut subtrahat cælum; voluptates non duratûras obruit, ut auferat æternas; honoris fumum venalem habet, ut adimat immortalitatis gemmam. Attendite, quibus Beatitudo est cordi. Reverta omnes beati suas illas cæli voluptates tanti æstiment, ut longè paratius mallent mori millies, quàm vel minimam cælestium deliciarum particulam perdere. Quid nos torpidi & stupidi? Cælum totum perdimus, & adhuc, velut phrenetici, ridemus. Attendite, obsecro, attendite, quibus Æternitas est cordi.

Verùm hoc denique ex animi mei sententia censeo: Penè nihil esse dictum; quiddam tandem de æternitate dixerimus. Verissimè dixit Augustinus: *Autum quod dicebamus, nihil est ad illam vitam quâ vivemus quidem, qui salvi sumus. Æternitatis annulus acquiri potest, æstimari non potest. Pretium illius effugit omnem sermonem, majus est omni eloquio, transcendit omnem cogitationem. Æternitatem nullis Oratores verbis, nullis Dialectici argumentis, nullis Arithmetici numeris, nec ullis Geometra dimensionibus comprehendere queunt.*

Aug. 11. 10. serm. 6. 4. cap. 9. nihil cap. 9. 2.

D. Dionys. l. de divinis nominibus cap. 10. Æternitas ut beatus Dionysius loquitur, *evum ævorum est, quod non interit, sed eodem modo semper se habet. Æternitas, interminabilis vitæ tota simul & perfecta possessio. Æternitas circulus est, cujus centrum est SEMPER, circumferentia NVS QVAM. Quamdiu ergo durabit Æternitas? SEMPER. Quando finietur? NVS QVAM.* Hanc igitur vitam nunquam finiendam desideremus.

Gregorius Magnus in illud Jobi: Quis mihi tribuat adiutorem, ut desiderium meum audiat Omnipotens? Vera postulat, inquit, non in oris est vocibus, sed in cogitationibus cordis. Valentes namque voces apud secretissimas aures Dei non faciunt verba nostra, sed desideria. Æternam æternam vitam si ore petimus, nec tamen corde desideramus, clamantes tacemus: si verò desideramus ex corde, etiam cum ore conticemus, tacentes clamamus. Quod si mens vestra appetit quod demulcet, prius bibite quod dolet. Sic, sic per amarum poculum confessionis pervenitur ad gaudium salutis.

Hæc omnia melliflui scriptoris vocibus consigno: Verissimè dixit Bernardus: Profecto ad cor suum redit, qui omnes cordis motus in uno Æternitatis desiderio figit.

EPILOGVS.

*Regum optimus David Beatitudinem sitienter appetens: Regnum tuum, inquit, regnum omnium sæculorum. Quid nos, quid regna nostra sunt? Omnis regia potestas paucis annis, imò diebus sæpe pauculis concluditur. Quod Hebraeus Sapiens signare dixit. Suis spatiis transeunt universa. Ponamus hominum alicui hanc fieri gratiam. Angelus eum evehat in altissimum montem, & singula tam Orbis regna, quàm varias regnorum voluptates monstrat: ad singulorum contemplationem nil aptius hic homo responderit, quàm illud Ecclesiastæ: Suis spatiis transeunt universa. Amplissimum Hispaniarum regnum monstratur? Dicat spectator: Transeunt universa, ergo & istud transibit. Regnum Galliarum ostenditur? Iterum dicat: Transeunt universa. Regna Poloniae, Sueciae, Daniae proponuntur? Transeunt universa: Ergo & ista. Si & Japoniorum regnum digito notetur. Dicendum idem: Transeunt universa. Sinarum etiam regnum designatur? Transeunt universa. Quod si etiam diversas Orbis voluptates oculis subjiciat, dicatque: Hic potatur, hic luditur, hic saltatur: Transeunt universa. Hic aucupia & piscationes: Hic ludicrae decurtiones, hic Musica suavissima, hic jucundæ venationes, hic tripudia & armata saltationes, * hic convivia & epulationes sunt. Idem ad singula repetendum: Transeunt universa, transeunt dum loquimur, dum ea contemplamur transeunt. Regnum*

Tom. I.

A Christi, regnum omnium sæculorum. O Regnum verè beatum, o verè tutum Regnum, quod pro pessulo habet æternitatem, quod pro hereditate omnigenam præbet voluptatem. *Dominus regnabit in æternum, & ultra.*

Exod. c. 15. vers. 18.

Callianus refert eos qui olim ad cœnobii disciplinam recipi cupivissent, prius non receptos; quàm decem aut pluribus diebus, ad fores monasterii excubantes, patientiæ, submissionis ac perseverantiæ singulare specimen dedissent. Hic ad omnium genua se provolvere, probris omnium & injuriis onerari legis erat. Nec aliter patebat aditus ad ceteros, nisi quis rigidissimum hoc experimentum placidè tulisset. Ei qui forè injuriarum minus perferens fuisset, mox occinebatur: Abi, o bone, abi, unde venisti. Ad nostras leges impatientia tua non quadrat.

Hoc experimenti genus tam juri, quàm prisce religionis consuetudini consentaneum erat. Liceat hic à minimis argumentari ad illa summa. Si ad vitam asperam per hæc prologia eundem: ad vitam voluptuosissimam ut ingressus pareat, quàm stricta jure tolerantia exigetur? Si tantæ molis fuit recipi cœnobio, quantum majus erit admitti cælo? Quisquis igitur cælum seriò desideras, tironem te cogita, experimentis mille inspicendum: Ad omnium pedes, si fas te abjicio, & venisse te scito ad injurias omnium perferendas. Cælum aliter non obtinetur: hic ingressus est. Coronidis loco has præceptiunculas animo, velim, affigamus.

I. Tot millia, imò tot centena millia quotidie moriuntur, & ad æternitatem transeunt. Ex his, cheu, quod Judæi, Turcæ, idololatæ, quot mali Christiani cælo excludunt? Quapropter, ut Augustinus monet: *Damna quod es, ut merearis esse quod non es.*

II. Nos qui vivimus, in viâ ad æternitatem sumus. Nostra omnis vita æternitatis est prologium. Qui in exitu vitæ jus cæli perdit, in omnes æternitates cælum perdidit. Ante omnia viam spatiosam & voluptuariam, quam multi calcant, cavemus. Viâ Crucis arcetâ ibimus tutissimi.

III. Quædam è dictis melioribus inculpanda sunt menti: Qualia sunt: Vanitas vanitatum, & omnia vanitas. Hoc vitæ nostræ congruit. Veritas veritatum, & omnia veritas. Hoc Dei judicio. Voluptas voluptatum, & omnia voluptas. Hoc cælo. Æternitas æternitatum, & omnia æternitas. Hoc statui futuro. Quisquis jam felix es, audi: Momentum est quod hic delectat, sed æternum quod illic cruciat. Tu verè & tanta, quisquis jam æturnosus es: Momentum est quod hic cruciat, sed æternum quod illic delectat.

IV. Vita cuique unica est, eaque brevissima. De vitâ discessisti? nemini concessum redire, commissos errores jam serum est corrigere, jam omnis penitentia janua occlusa est. Beatitudinis præmio semel excludisti? actum est: æternum periisti. Sententia supremi judicis est irrevocabilis. *Isaias Propheta cōditiones suas omnes Isai. cap. 66. hoc proflus epilogus claudit: Vermis eorum non morietur, & ignis eorum non exstinguetur. Omnis de Cælo dictis hanc ego clausulam appono: Gloria eorum non corrumpetur; Beatitudo illorum non finietur. Ibimus in Eccles. c. 12. domum æternitatis nostra. Ibimus, imò imus in superam vel inferam.*

V. Nunc quidem inter Cælum & Orcum mediū stamus. Cautè gradiamur: Hæc itur ad voluptates, sed viâ crucis: Istæ tenditur ad crucem, sed viâ voluptatis. O Viatores attendite, quâ viâ & quò eatis. Illuc placeat ire, ubi placet & manere.

Si quis militum munitissimam simul & opulentissimam urbem occupare possit, suamque facere, alia tamen via non pateat, quàm per illapsum foraminis quo sordens aqua emittitur, miles verò dicat: Profectò non lubet per hunc canalem irrepere: meis ego vestibus parco, quas cæno & madore perderem. Alius sese per hanc

Z

hanc cloacam inferat, ego vestes servabo siccas & integras, vestibus parco. O militum omnium ignavissime, o stultissime omnium mortalium! Tu occasionem hanc negligas, ut vestibus parcas? et si vestes tuæ sint holosericeæ, sint aureæ, sint gemmis distinctæ, iis tamen minime parcendum, cum præda tam opima & nobilis invitat. Urbem occupas? His vestibus meliores, & una divitias summas, summam tibi gloriam paris.

O Christiani, nos tales sumus milites, simillima nobiscum ratio est. Cælum occupare licet: Spolia hic amplissima referre nemini negatum: sed rependum est subinde per foramen arctius, per canalē angustiozem. Nos modò conitamus, transire possumus. In eo situm est, ut nos ipsi nobis imperemus. Prava consuetudo coercenda est, vis aliqua inferenda corpori: & angusta viarum facile perreptantur. Hic nos ignaviores nescio an stultiores milites, illud fatuum objicimus: *Parcendum vesti, indulgendum corpori.* Itane? Servanda vestis, & negligendum cælum? Ut bene sit carni, perdam Beatitudinem? Quid, obsecro, tot miliones hominum excludit cælo? Una & unica hæc causa: Pepercerunt vesti, nimium indulserunt corpori. Quisquis indagandæ veritatis studio laboras, vivus ad inferos abi, & damnatorum singulos examina, quid ipsos ed dejecerit. Pæc maxima respondebit: *Pepercimur vesti, plus equo indulsumus carni.* Hæc labes nostra, hæc infamia nostra est ex-

trema: malum cælum non acquirere, quàm carnem asperius habere; *Vesti parcimus*: Malum Beatitudinem negligere, quàm corpori aut prave voluntati vim inferre: Ita nimirum, siccas & integras servamus vestes, & totum perdimus cælum. Sed quæso, tu ille ipse qui vivus subiisti Tartarum ad quæstionem citaturus damnatos, nunc etiam in cælum evola, & interroga singulos Beatorum, quid illos ed exegerit. Respondebunt omnes: Non pepercimur vesti, nil indulgimus corpori, carnem tractavimus asperissime. Videte Stephanum, Bartholomæum, Laurentium; videte omnes alios, quàm illi suis vestibus non pepercerint.

Tu si miles es, & stultus non es, per hunc canalē, per foramen hoc quantumvis arctum, per hanc cloacam quantumcunque sordidam, promptissimus inferpes, modò cælum occupes, modò in illam Beatorum civitatem penetres. Vestes quas urbis illius desiderio destruxisti, & quidquid demum contempnisti, Numinis amore recipies, recipies fenore infinito.

Ut hæc altius inculcantur animo, te, mi optime Lector, extremum hic alloquor, sed Hieronymi verbis: *Quapropter moneo, & stens gemensque confessor, ut dum huius Mundiviam currimus, non pariter Christum velimus habere & sæculum; sed pro brevibus & caducis, æterna succedant; & cum quotidie (secundum corpus loquor) præmoriāmur, in ceteris non nos perpetuos existimemus, ut possimus esse perpetui.*

FINIS LIBRORVM DE COELO.

Ad maiorem Dei gloriam.

ZODIA.